

Arrest

nr. 149 512 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 16 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 20 september 2012 aan in België en wordt op 25 september 2012 te Herentals in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 19 december 2012.

1.2. Op 3 januari 2013 leggen de verzoeker en zijn partner N.D. (...) voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Herentals een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 8 juli 2014 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *"Bewijs van voldoende en regelmatige inkomsten van de Belgische partner + ziektekostenverzekering voor de Belgische partner + familie"*.

Uit een fax van 23 september 2014 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Herentals blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- een schrijven van de VDAB inzake de doorverwijzing van de partner van de verzoeker naar GTB (Gespecialiseerde Traject Begeleiding);
- een bewijs van het lidmaatschap van de verzoeker bij de ziekteverzekering.

Op 5 januari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 16 januari 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Belgische onderdaan legt een attest voor van de VDAB dd 22.09.2014 dat ze gespecialiseerde trajectbegeleiding zal krijgen. Dit document toont echter niet aan dat de Belgische referentiepersoon op dit ogenblik een inkomen krijgt, noch dat de Belgische onderdaan vrijgesteld is van beschikbaarheid op de Belgische arbeidsmarkt. Gezien betrokkene werd doorgestuurd door het ocmw naar de VDAB, is het zelfs niet ondenkbaar dat de Belgische referentiepersoon leefloon ontvangt. Op basis van het voorgelegde document kan er in elk geval niet toe besloten worden dat aan de middelenvereiste, zoals hierboven aangehaald, is voldaan. Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze niet van toepassing, gezien het huidige inkomen van de Belgische referentiepersoon niet kan worden vastgesteld, kan voor het ogenblik niet worden vastgesteld of er 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast ter beschikking is en hoeft dus de oefening niet te worden gemaakt.

Betrokkene zelf legt een arbeidsovereenkomst en loonfiche van de maand augustus 2014 voor. Deze inkomsten worden niet in overweging genomen, gezien het de Belgische onderdaan is, die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In zijn beslissing, oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker niet kan genieten van een verblijfstitel van meer dan 3 maanden op grond van de artikels 40bis en 40ter van de wet van 15.12.80 en liet hiervoor gelden dat, overeenkomstig het artikel 40ter, Mevrouw D. (...), met Belgische nationaliteit, die dit recht op verblijf opent, niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van de wet.

Hierover kan verzoeker niet akkoord gaan met zo'n motivering.

Daarenboven, moet de Dienst Vreemdelingenzaken, overeenkomstig de Europese Richtlijn over de familiehereniging en het onderwijs van het Gerechtshof van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest Chakroun om een individuele manier het geval van verzoeker, aanvrager van de familiehereniging onderzoeken, wat betreft de behoeften van het gezin.

Inderdaad, volgens de geest van de Belgische wet over de familiehereniging, moet worden vermeden dat verzoeker, lid van de familie van een Belgische onderdaan, ten laste van de openbare overheden valt.

Reden waarom het artikel 42 van de wet van 15.12.80 stelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een beslissing, zich alle nuttige inlichtingen moest doen overmaken door de vreemdeling of iedere andere Belgische overheid betreffende de behoeften.

Het is dus aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de behoeften na te gaan van het gezin waarbinnen de verzoeker leeft.

Het is eerst en vooral interessant vast te stellen dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele vraag werd gesteld om een gedetailleerde lijst te kennen van de inkomsten en lasten van het gezin dat bestaat uit verzoeker en Mevrouw D. (...).

Door niet te herzien met de specifieke behoeften van mevrouw D. (...) en zijn gezinsleden levensonderhoud nodig is om te helpen zichzelf te onderhouden zonder een last voor de overheid, heeft de Dienst Vreemdelingen zaken geschonden artikel 42§1 van de wet van 15/12/1980.

Inderdaad, , het is niet omdat Mevrouw D. (...) heeft OMCW voordelen die de Dienst Vreemdelingenzaken moet leveren aan het onderzoek door artikel 42§1er van de wet van 15/12/1980 realiseren.

Dat het gebrek aan onderzoek gedaan door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van deze verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden op grond van de artikels 40bis en 40ter van de wet van 15.12.80. al werd gesanctioneerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 26 mei 2012 dat stelde: « In onderhavig geval, bemerkt de Raad dat de bestreden beslissing onder meer gegrond is op de overweging dat niets in het dossier bewijst dat de bedragen iedere maand voldoende zijn om te beantwoorden aan de behoeften van het gezin, (kosten voor huisvesting, eventueel hypothecair krediet, voedings- en verplaatsingskosten.... Hij bemerkt nochtans dat het niet blijkt, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, na welke analyse en op grond van welke elementen, de verwerende partij tot dit besluit is gekomen, en, dientengevolge, dat hij in de onmogelijkheid verkeert om na te gaan of de verwerende partij rekening heeft gehouden met « de eigen behoeften van de vervoegde burger van de unie en van zijn familieleden» volgens de bewoordingen van het artikel 42§1 alinea 2 van de wet van 15.12.1980 terwijl de omvang van de behoeften sterk kan variëren volgens de personen zoals het het Hof van Justitie van de Europese Unie het heeft herinnerd in het arrest CHAKROUN. In tegenstelling tot zo'n concreet onderzoek, beperkt de verwerende partij zich ertoe de verschillende kosten en lasten op te sommen waaraan een gezien het hoofd moet bieden, zonder enige precieze aanduiding, of zelfs maar een schatting van de bedragen ervan.

De Raad is dus van oordeel dat de verwerende partij de draagwijdte van het artikel 42 §1 alinea 2 van de wet van 15.12.1980 heeft miskend... »

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dus moet worden vernietigd.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en dit gezien de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 40bis, artikel 40ter en artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een duidelijke wijze worden aangegeven. Er wordt met verwijzing naar de toepasselijk bepalingen op een duidelijke wijze aangegeven waarom het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoeker die determinerende motieven genoegzaam kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (RvV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

In de bestreden beslissing, wordt het volgende gesteld:

“De Belgische onderdaan legt een attest voor van de VDAB dd 22.09.2014 dat ze gespecialiseerde trajectbegeleiding zal krijgen. Dit document toont echter niet aan dat de Belgische referentiepersoon op dit ogenblik een inkomen krijgt, noch dat de Belgische onderdaan vrijgesteld is van beschikbaarheid op de Belgische arbeidsmarkt. Gezien de betrokkene werd doorgestuurd door het ocmw naar de VDAB, is het zelfs niet ondenkbaar dat de Belgische referentiepersoon leefloon ontvangt. Op basis van het voorgelegde document kan er in elk geval niet toe besloten worden dat aan de middelenvereiste, zoals hierboven aangehaald, is voldaan. Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze niet van toepassing, gezien het huidige inkomen van de Belgische referentiepersoon niet kan worden vastgesteld, kan voor het ogenblik niet worden vastgesteld of er 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast ter beschikking is en hoeft dus de oefening niet te worden gemaakt.

Betrokkene zelf legt een arbeidsovereenkomst en loonfiche van de maand augustus 2014 voor. Deze inkomsten worden niet in overweging genomen, gezien het de Belgische onderdaan is, die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.” (eigen onderlijning)

Verzoeker betwist niet dat er in het kader van zijn aanvraag d.d. 8 juli 2014 door de Belgische referentiepersoon enkel een attest van de VDAB werd voorgelegd omtrent een gespecialiseerde trajectbegeleiding, doch geen enkel stuk waaruit blijkt dat die referentiepersoon een inkomen geniet. Die vaststelling blijkt overigens ontegensprekelijk uit het administratief dossier.

Bijgevolg, is het evenmin kennelijk foutief of onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat er, gelet op het gebrek van enig bewijs omtrent het inkomen van de referentiepersoon, geen behoeftenanalyse kan worden uitgevoerd.

Verzoeker gaat met zijn betoog omtrent de behoeftenanalyse niet alleen voorbij aan voormelde overweging in de bestreden beslissing, doch ook aan het feit dat in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat niet voldaan is aan de middelenvereiste zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name het feit dat er niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon zou beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Een behoeftenanalyse dient evenwel enkel te worden uitgevoerd indien er geoordeeld wordt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn.

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt:

“2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoeftanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (RvV, 21 mei 2014, nr. 124.305; eigen onderlijning)

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift (p. 3) overigens uitdrukkelijk dat zijn partner, mevrouw D. (...), ocmw-steun geniet en gaat met dit betoog voorbij aan de bepaling vervat in artikel 40ter, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat hij wenst te laten uitschijnen, rust er op verwerende partij geen wettelijke verplichting om aan verzoeker de voorlegging van bijkomende stukken te vragen.

Het komt aan verzoeker toe, die reeds vier aanvragen heeft ingediend, om alle stukken voor te leggen die hij nuttig acht en waarvan hij meent dat zij van invloed zouden kunnen zijn op de beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er op basis van het door de verzoeker voorgelegde attest van de VDAB van 22 september 2014 “niet toe besloten (kan) worden dat aan de middelenvereiste (...) is voldaan” en dat “(e)en behoeftenanalyse (...) in deze niet van toepassing (is), gezien het huidige

inkomen van de Belgische referentiepersoon niet kan worden vastgesteld". Voorts wordt er nog gemotiveerd dat de inkomsten van de verzoeker *"niet in overweging (worden) genomen, gezien het de Belgische onderdaan is, die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken"*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 42, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.1.3.3.1. Ingevolge artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt de partner, die de Unieburger begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, als familielid van een burger van de Unie beschouwd.

Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)"

Te dezen wordt in toepassing van deze bepalingen het recht op verblijf aan de verzoeker geweigerd omdat op basis van het door hem voorgelegde document, met name een attest van de VDAB dat de Belgische referentiepersoon gespecialiseerde trajectbegeleiding zal krijgen, er niet toe kan besloten worden dat aan de vereiste van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is voldaan.

Door in het middel te stellen dat hij *"niet akkoord (kan) gaan met zo'n motivering"*, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat deze motivering feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, beperkt de verzoeker zich tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over de vereiste om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Hij maakt hiermee een schending van de artikelen 40*bis* *iuncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.1.3.3.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een behoefteanalyse overeenkomstig deze bepaling niet van toepassing is, *“gezien het huidige inkomen van de Belgische referentiepersoon niet kan worden vastgesteld (...)”*. De verzoeker betwist niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van de voorgelegde stukken de inkomsten van zijn Belgische partner niet kon vaststellen. De verzoeker betwist evenmin de overweging in de bestreden beslissing dat zijn eigen inkomsten *“niet in overweging (worden) genomen, gezien het de Belgische onderdaan is, die zich wenst te vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”*. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de verwerende partij *“de behoeften (dient) na te gaan van het gezin waarbinnen de verzoeker leeft”*. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Waar de verzoeker nog voorhoudt dat de verwerende partij diende te vragen om een gedetailleerde lijst van de inkomsten en de lasten van zichzelf en zijn partner over te maken, wordt er op gewezen dat hij op 8 juli 2014 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter waarin hem (onder meer) werd gevraagd om een *“(b)ewijs van voldoende en regelmatige inkomsten van de Belgische partner”* voor te leggen en dat hij met betrekking tot zijn eigen inkomsten aan het bestuur een arbeidsovereenkomst en een loonfiche van de maand augustus 2014 heeft voorgelegd. De verzoeker spreekt in het verzoekschrift over OCMW-voordelen van zijn Belgische partner, doch toont niet aan dat hij hiervan vóór het nemen van de bestreden beslissing gewag heeft gemaakt of dat het bestuur hiervan bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte behoorde te zijn.

In zoverre de verzoeker nog citeert uit een arrest van de Raad van 26 mei 2012, zonder het arrestnummer van dit arrest te vermelden, wordt er op gewezen dat rechterlijke beslissingen in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu uit de passage die de verzoeker uit het betrokken arrest citeert naar vóór komt dat er in de daar voorliggende zaak wel enig bewijs van bestaansmiddelen voorlag, terwijl dit in onderhavige zaak niet het geval is. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing, door geen rekening te houden met de specifieke behoeften van zijn partner en zijn gezinsleden om zichzelf te onderhouden zonder ten laste te komen van de overheid, artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet schendt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat enkel gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Inderdaad, het moet worden herinnerd dat, volgens het artikel 74/13 van de wet van 15.12.80, iedere maatregel tot verwijdering genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken vooraf het voorwerp moet uitmaken van een gepersonaliseerd onderzoek van de situatie van de persoon aan wie dit bevel om het grondgebied te verlaten, wordt betekend.

Doch, men kan vaststellen bij het lezen van de motivering van dit bevel om het grondgebied te verlaten dat er in geen geval rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker die al sinds een zekere tijd samenwoont met zijn echtgenote en met haar een gezin vormt.

Door geen rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk op een ondoeltreffende wijze gemotiveerd.

Dienaangaande maakt verzoeker gewag van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 116000 van 19 december 2013 dat stelt "Aangezien het gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten dat in dezelfde betekenisakte zit, laat de verzoekende partij onder meer een schending gelden van het 62 van de wet van 15 december 1980 en van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen die de beslissing staven, moet aanduiden en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze verplichting tot uitdrukkelijke motivering waartoe de bestuursoverheid gehouden is, zelfs wanneer de beslissing niet betwist wordt, aan de bestemming ervan toelaten, de redenen te kennen waarop deze overheid zich baseert om ze, desgevallend, te kunnen betwisten in het kader van een beroep. De term « afdoende » die in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 staat, impliceert dat de motivering in rechte en in feite in verhouding moet staan tot de draagwijdte van de genomen beslissing.

Er moet worden vastgesteld dat het bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten helemaal niet gemotiveerd is en bijgevolg de feitelijke elementen niet aanduidt waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om zo'n beslissing te nemen op grond van het artikel 7 van de wet van 15 december 1980. Deze elementen blijken evenmin uit de motivering van de beslissing van weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, genomen tegen de verzoekster.

Zoals hiervoor herinnerd, laat het feit dat de verwerende partij de vraag voor een toelating tot verblijf van de verzoekende partij heeft verworpen, laat niet toe hieruit te besluiten dat deze niet wettelijk in het Koninkrijk verblijft. Zonder afbreuk te doen aan de vraag of, overeenkomstig het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980, het bevel om het grondgebied te verlaten

« kon » of « moest » genomen worden, moest de verwerende partij in ieder geval haar verplichting tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen nakomen. Het is trouwens slechts door het nakomen van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of de beslissing genomen werd op grond van een willekeurige bevoegdheid of niet.

Aangezien het gaat om het argument geformuleerd door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, volgens hetwelke « Het dient en het volstaat zich de vraag te stellen over het belang dat verzoekster zou hebben met het middel trouwens hetzelfde als CCE x - Pagina 4 terwijl zij beweert niet enkel het bevel om het grondgebied te verlaten te bestrijden maar eveneens de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf [sic], formuleert zij enkel grieven tegen het bevel om het grondgebied te verlaten », moet worden vastgesteld dat dit in de hiervoor ontwikkelde redenering wordt ontmoet.

Aangezien het gaat om het argument geformuleerd in dezelfde nota volgens dewelke, « verzoekster in gebreke blijft een titel of een ander recht te rechtvaardigen dat haar zou toelaten in België te verblijven, en die desgevallend had kunnen tussenkomen in de beoordeling van de tegenpartij op het ogenblik van de het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. te rechtvaardigen. En nog anders gezegd, terwijl verzoekster niet ontkent dat zij de voorwaarden voor haar verblijf in België niet meer vervuld als burger van de gemeenschap – bezoldigde werknemer en zich niet beroept op een ander recht om op het Belgische grondgebied te blijven, kan met zich enkel vragen stellen over het belang dat zij zou hebben bij het middel dat erin bestaat om aan de tegenpartij te verwijten dat zij een maatregel tot verwijdering niet overvloedig heeft gemotiveerd bij afwezigheid van iedere bewering vanwege de verzoekende partij tot het behoud op het Belgische grondgebied », is deze niet van dien aard dat zij de hiervoor ontwikkelde redenering kan ontkrachten, te meer daar de verwerende partij, tegenover het bevel om het grondgebied te verlaten, helemaal tekort is geschoten aan haar verplichting tot uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, zoals hiervoor herinnerd, en zij laat hierdoor niet toe

aan de verzoekende partij om de redenen te kennen waarop zij deze beslissing steunt en deze materieel te betwisten.

Het argument van de verzoekende partij, volgens hetwelk de verwerende partij, wat betref het bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichtingen tot een formele motivering van de administratieve handelingen, zoals blijkt uit de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan dus worden gevolgd.

Het eerste middel is, in voormelde mate, gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en dit gezien de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat er met verwijzing naar artikel 52, §4, lid 5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 op een duidelijke wijze wordt aangegeven dat het bestreden bevel wordt afgeleverd omwille van het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omvat geen formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

2.2.3.1. Te dezen bevat de bestreden beslissing, wat de bevelscomponent betreft, slechts een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” impliceert een discretionaire bevoegdheid zodat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen automatisme mag zijn indien het verblijfsrecht niet erkend wordt. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (zie *mutatis mutandis* RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

In casu heeft de verwerende partij niet aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, en dus of het al dan niet een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde betreft, dient de gemachtigde in ieder geval de formele

motiveringsplicht te respecteren. Het is slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

De Raad kan in de Vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

De verzoeker kan derhalve worden gevolgd waar hij, met verwijzing naar een arrest van de Raad waarin met betrekking tot een gelijkaardig gemotiveerd bevel werd vastgesteld dat dat bevel *“niet gemotiveerd is en bijgevolg de feitelijke elementen niet aanduidt waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om zo'n beslissing te nemen op grond van het artikel 7 van de wet van 15 december 1980”*, aanvoert dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten *“duidelijk de vereiste schendt van een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Bijgevolg wordt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangenomen.

Het tweede middel is, wat dit betreft, gegrond.

2.2.3.2. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (*cf.* RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 5 januari 2015 (bijlage 20) wordt verworpen.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2015 wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN